

AAN HET GRAANFRONT

Uit het onderhoud met de studenten van het Instituut van het Rode Professoraat, van de Communistische Akademie en van de Sverdlov-Universiteit op 28 mei 1928.

VRAAG. Wat moet als de hoofdoorzaak van onze moeilijkheden bij de graankwestie worden beschouwd? Waarin bestaat de uitweg uit deze moeilijkheden? Welke gevolgtrekkingen moeten wij in verband met deze moeilijkheden maken ten opzichte van het ontwikkelingstempo van onze industrie in het algemeen, en in het bijzonder ten aanzien van de verhouding tussen de lichte en de zware industrie?

ANTWOORD. Op het eerste gezicht kan het de schijn hebben, dat onze graanmoeilijkheden een toevalligheid zijn, alleen het resultaat van een slecht opstellen van het plan, alleen het resultaat van een reeks fouten bij het opstellen van onze economische balans. Maar dat kan slechts op het eerste gezicht zo lijken. In werkelijkheid liggen de oorzaken der moeilijkheden hier veel dieper. Dat een slecht opstellen van het plan en fouten bij het opstellen van onze economische balans hier een belangrijke rol hebben gespeeld, dat kan aan generlei twijfel onderhevig zijn. Maar alles door een slecht opstellen van het plan en door toevallige fouten verklaren, dat betekent in de grofste fout vervallen. Het zou foutief zijn de rol en de betekenis van het opmaken van het plan te verkleinen. Maar het zou een nog grotere fout zijn de rol van het plan-beginsel te overschatten en te denken, dat wij reeds een ontwikkelingsgraad hebben bereikt, waarbij het mogelijk is alles in zijn geheel in één plan vast te leggen en te regelen. Men moet niet vergeten dat er, behalve de elementen, die zich naar onze planmatige inwerking voegen, in het kader van onze volkshuishouding nog andere elementen zijn, die zich voorlopig niet naar onze plannen voegen, er zijn tenslotte aan ons vijandig gezinde klassen, die niet eenvoudig door de arbeid van de staatsplancommissie kunnen worden overwonnen. Daarom ben ik van mening, dat men niet alles tot eenvoudige toevalligheden, tot fouten in het opstellen van het plan enz. kan terugbrengen.

Wat ligt dus aan onze moeilijkheden aan het graanfront ten grondslag?

Aan onze moeilijkheden met het graan ligt het feit ten grondslag, dat de toeneming van de productie van voor de markt beschikbaar graan bij ons langzamer gaat, dan de toeneming van de behoefte aan graan. De industrie breidt zich uit. Het aantal arbeiders neemt toe. De steden nemen in omvang toe. Tenslotte breiden zich ook de gebieden uit, die technische grondstoffen (katoen, vlas, suikerbieten enz.) voortbrengen en die de vraag naar voor de markt beschikbaar graan vergroten. Dat alles leidt tot een snelle toename van de behoefte aan graan, aan voor de markt beschikbaar graan. De productie van dit graan neemt echter in een bijzonder langzaam tempo toe. Men kan niet zeggen, dat het ingezamelde graan, waarover de staat dit jaar kan beschikken, geringer in hoeveelheid is dan het vorige jaar of het vóórvorige jaar. Integendeel, er bevindt zich dit jaar aanzienlijk meer graan in handen van de staat dan de vorige jaren. En desniettemin staan wij voor graanmoeilijkheden. Ziehier enige cijfers: in het jaar 1925/1926 zijn wij er in geslaagd tot 1 april 434 miljoen poed graan in te zamelen. Daarvan hebben wij 123 miljoen poed naar het buitenland uitgevoerd. Er bleef dus aan ingezameld graan 311 miljoen poed in het land. In het jaar 1926/1927 hadden wij tot de 1ste april 596 miljoen poed graan ingezameld. Daarvan voerden wij 153 miljoen poed naar het buitenland uit. Er bleef dus 443 miljoen poed van het ingezamelde graan in het land. In het jaar 1927/1928 hadden wij tot 1 april 576 miljoen poed graan ingezameld. Daarvan werd 27 miljoen poed naar het buitenland uitgevoerd. 549 miljoen poed van het ingezamelde graan bleef in het land. Met andere woorden, wij hadden dit jaar

tot 1 april 100 miljoen poed meer ingezameld graan voor de behoefte van het land dan het vorige jaar en 230 miljoen poed meer dan in het vóórvorige jaar. En toch hadden wij dit jaar moeilijkheden aan het graanfront.

In één van mijn referaten heb ik reeds gezegd, dat deze moeilijkheden door de kapitalistische elementen op het platteland en, in de eerste plaats, door de koelakken werden benut om de economische politiek van de Sovjet te breken. Gij weet dat de Sovjet-macht een reeks maatregelen heeft genomen, die ten doel hebben het Sovjet-vijandige optreden van de koelakken te liquideren. Derhalve zal ik nu daarover niet uitweiden. Mij interesseert nu een ander vraagstuk. Ik bedoel het vraagstuk van de oorzaken van de langzame toeneming van de productie van het voor de markt beschikbare graan, het vraagstuk, waarom bij ons de toeneming van het voor de markt beschikbare graan langzamer plaats vindt, dan die van de behoefte aan graan, ondanks het feit, dat wij de vooroorlogse normen van het bezaaide oppervlak en de totale graanproductie reeds hebben bereikt.

Inderdaad, is het soms geen feit, dat wij de vooroorlogse normen van het bezaaide oppervlak hebben bereikt? Ja, dat is een feit. Is het soms geen feit, dat de totale graanproductie het vorige jaar reeds gelijk was aan de voor-oorlogse norm van de productie, d.w.z. dat zij ongeveer de 5 miljard poed graan bereikte? Ja, dat is een feit. Hoe is het in dit geval dan te verklaren, dat wij, ondanks deze omstandigheden, half zoveel graan voor de markt produceren en een twintigste deel van het graan naar het buitenland uitvoeren als in de tijd van vóór de oorlog? Dit is in de eerste plaats en in hoofdzaak te verklaren door de verandering van de structuur van onze landbouw, als het resultaat van de Octoberrevolutie, door de overgang van het grote bedrijf der landheren en van het grote koelakkenbedrijf, die het meeste graan voor de markt oprachten, naar het kleine en het gemiddelde boerenbedrijf, die het minste graan voor de markt opbrengen. Alleen al het feit, dat er vóór de oorlog 15-16 miljoen individuele boerenbedrijven waren en dat wij thans 24-25 miljoen boerenbedrijven hebben - dit alleen al getuigt ervan, dat de hoofdbasis van onze landbouw het kleine boerenbedrijf is, dat een minimum aan graan voor de markt opbrengt. De kracht van het grootbedrijf in de landbouw, of het nu een landheren-, een koelakken- of een collectief bedrijf is, is hierin gelegen, dat dit grootbedrijf de mogelijkheid heeft machines toe te passen, gebruik te maken van de gegevens der wetenschap, bemesting toe te passen, de arbeidsproductiviteit te verhogen en op deze wijze een zo groot mogelijke hoeveelheid graan voor de markt op te brengen. De zwakte van het kleine boerenbedrijf daarentegen is hierin gelegen, dat het geheel of bijna geheel van deze mogelijkheden verstoken is, met het oog waarop het dan ook een bedrijf is, dat zich ten dele zelf graan moet verschaffen en dat weinig graan voor de markt produceert. Nemen wij b.v. de kolchozen en de sovchozen. Zij leveren ons graan voor de markt ten bedrage van 47,2 % van hun gehele bruto-productie. Zij brengen m.a.w. meer graan voor de markt op, dan het landherenbedrijf in de tijd van voor de oorlog. En de bedrijven van de kleine en de middenboeren? Van het totaal van hun productie brengen zij bij ons slechts 11,2 % aan graan voor de markt op. Zoals gij ziet, het verschil is sprekend genoeg.

Hier hebt gij enige cijfers, die het beeld van de structuur van de graanproductie in het verleden, in de periode vóór de oorlog en in het heden, in de periode na de Octoberrevolutie, blootleggen. De cijfers werden verstrekt door het lid van het college van het Centraal Bureau voor de Statistiek, pg. Nemtsjinov. Deze cijfers maken er geen aanspraak op nauwkeurig te zijn, welk voorbehoud pg. Nemtsjinov in zijn begeleidend schrijven maakt - zij geven slechts de mogelijkheid benaderende berekeningen te maken. Maar deze cijfers zijn volkomen toereikend om het verschil te doen begrijpen tussen de periode van voor de oorlog en de periode van na de Octoberrevolutie, ten aanzien van de structuur van de graanproductie in

het algemeen en van de productie van graan voor de markt in het bijzonder.

	De totale productie van graan		Graan voor de markt (buiten het dorp)		Het aandeel van het op de markt komend graan in %
	Milj. Poed	%	Milj. Poed		
<i>Voor de oorlog</i>					
1.Landheren	600	12,0	281,6	21,6	47,0
2.Koelakken	1.900	38,0	650,0	50,0	34,0
3.Midden- en arme boeren	2.500	50,0	369,0	28,4	14,7
<i>In totaal</i>	5.000	100,0	1.300,6	100,0	26,0
<i>In 1926/1927</i>					
1.Sovchozen en kolchozen	80,0	1,7	37,8	6,0	47,2
2.Koelakken	617,0	13,0	126,0	20,0	20,0
3.Midden- en arme boeren	4.052,0	85,3	466,2	74,0	11,2
<i>In totaal</i>	4.749,0	100,0	630,0	100,0	13,3

Waarvan getuigt deze tabel?

In de eerste plaats getuigt zij van het feit, dat de productie van de overwegende massa van graanproducten over is gegaan van de landheren en de koelakken naar de kleine en de middenboeren. Dat wil zeggen, dat de kleine en de middenboeren, die zich geheel en al van het juk van de landheren hebben bevrijd en de kracht van de koelakken in hoofdzaak hebben gebroken, de mogelijkheid hebben verkregen hun materiële toestand zeer aanmerkelijk te verbeteren. Dat is het resultaat van de Octoberrevolutie. Daarin komt in de eerste plaats het beslissende voordeel tot uitdrukking. dat de hoofdmassa der boeren van de Octoberrevolutie heeft gekregen.

In de tweede plaats getuigt deze tabel, dat het op de markt komende graan bij ons in hoofdzaak in het bezit is van de kleine, en vooral van de middenboeren. Dat betekent dat niet alleen ten aanzien van de totale productie van graan, maar ook van de productie van graan voor de markt, de Sovjet-Unie, als resultaat van de Octoberrevolutie, een land van het kleine boerenbedrijf en de middenboer de "centrale figuur" in de landbouw is geworden.

De tabel zegt ten derde, dat de liquidatie van het landherengrootbedrijf, de inkrimping van het (groot-)bedrijf der koelakken tot minder dan een derde, en de overgang naar het kleine boerenbedrijf, dat slechts 11 % van zijn productie op de markt brengt, bij het ontbreken van een enigszins ontwikkeld gemeenschapsbedrijf op het terrein van de graanproductie (kolchozen, sovchozen) vergeleken bij de tijd van vóór de oorlog moest leiden, en in werkelijkheid heeft geleid, tot een sterke inkrimping. van de productie van het op de markt komend graan. Het is een feit, dat wij thans, hoewel de totale productie van graan de norm

van vóór de oorlog heeft bereikt, over de helft minder graan voor de markt beschikken.

Ziehier, wat aan onze moeilijkheden aan het graanfront ten grondslag ligt.

Ziehier waarom men onze moeilijkheden op het gebied van de graaninzamelingen niet eenvoudig als een toeval mag beschouwen.

Het lijkt geen twijfel, dat hier eveneens de omstandigheid, dat onze handelsorganisaties de onnodige verplichting op zich hebben genomen een reeks van kleine en middelgrote steden van graan te voorzien, een ongunstige rol heeft gespeeld, hetgeen tot op een bepaalde hoogte de graanvoorraden van de staat wel moest doen afnemen. Er is echter geen enkele reden om er aan te twifelen, dat de grondslag van onze moeilijkheden aan het graanfront niet in die omstandigheid ligt, maar in het feit van de langzame toeneming van de productie voor de markt van onze landbouw, bij een sterke groei van de behoefte aan voor de markt beschikbaar graan.

Waar is de uitweg uit deze toestand?

Er zijn mensen, die in de terugkeer naar het koelakkenbedrijf en in de ontwikkeling en de ontplooiing van het koelakkenbedrijf de uitweg uit de toestand zien. Deze mensen wagen het niet van een terugkeer naar het landherenbedrijf te spreken, omdat zij blijkbaar inzien, dat het gevaarlijk is in onze tijd over zulke dingen te bazelen. Zij spreken echter des te liever over de noodzakelijkheid van een alzijdige ontwikkeling van het koelakkenbedrijf, in het belang ... van de Sovjet-macht. Deze lieden veronderstellen, dat de Sovjet-macht tegelijk op twee tegengestelde klassen zou kunnen steunen - op de klasse van de koelakken, wier economisch principe op de uitbuiting van de arbeidersklasse berust en op de klasse van de arbeiders, wier economisch principe de vernietiging van elke uitbuiting is. Een goocheltoer, reactionairen waardig. Het loont niet de moeite te bewijzen, dat deze reactionaire "plannen" niets gemeen hebben met de belangen van de arbeidersklasse, met de beginselen van het Marxisme, met de taken van het Leninisme. Het gepraat, dat de koelak "niet slechter" is dan de kapitalist uit de stad, dat de koelak in geen deele een groter gevaar vormt dan de Nepman in de stad, dat wij, met het oog hierop, thans van het koelakkendom niets hebben te "vrezen" - dit gepraat is hol, liberaal gebazel, dat de waakzaamheid van de arbeidersklasse en de hoofdmassa van de boeren in slaap sust. Men moet niet vergeten, dat, terwijl wij in de industrie tegen de kleine kapitalist in de stad de socialistische grootindustrie kunnen stellen, die 9/10 van de gehele massa industriewaren levert - wij tegenover het grote koelakkenbedrijf op het platteland, wat de productie aangaat, slechts de nog niet geconsolideerde kolchozen en sovchozen kunnen stellen, die 1/8 van het graan der koelakkenbedrijven produceren. De betekenis van het grote koelakkenbedrijf op het platteland miskennen, niet begrijpen, dat het soortelijk gewicht van de koelakken op het platteland honderdmaal groter is dan het soortelijk gewicht van de kapitalisten in de stedelijke industrie - dat betekent zijn verstand verliezen, breken met het Leninisme en naar de kant van de vijanden der arbeidersklasse overlopen.

Waar ligt nu de uitweg uit deze toestand?

1) De uitweg ligt in de eerste plaats hierin, over te gaan van de kleine, achterlijke en verbrokkelde boerenbedrijven naar verenigde, grote gemeenschapsbedrijven, voorzien van machines, uitgerust met de gegevens der wetenschap en in staat de grootste hoeveelheid van voor de markt bestemd graan voort te brengen. De uitweg ligt in de overgang van het individuele boerenbedrijf naar het collectieve, het gemeenschapsbedrijf in de landbouw. Reeds in de eerste dagen van de Oktoberrevolutie heeft Lenin de partij opgeroepen

collectieve bedrijven te organiseren. Sindsdien heeft bij ons in de partij de propaganda voor de idee van de kolchozen niet opgehouden. Echter, eerst in de laatste tijd heeft de oproep, om tot de kolchozen toe te treden, weerklank gevonden bij de massa's. Dit is in de eerste plaats te verklaren, doordat de brede ontwikkeling van het coöperatie-leven op het platteland de wending in de stemming van de boeren ten gunste van de kolchozen heeft voorbereid, terwijl het bestaan van een aantal kolchozen, die thans reeds 150-200 poed graan per desjatiene¹ oogsten en 30-40 % van hun productie op de markt brengen, een sterke trek van arme boeren en van de onderste lagen van de middenboeren naar de kolchozen heeft verwekt. Ook de omstandigheid, dat de staat eerst in de laatste tijd de mogelijkheid verkreeg om de kolchosbeweging op ernstige wijze te financieren, is van niet geringe betekenis. Het is bekend, dat de staat in dit jaar tweemaal zoveel geld ter ondersteuning van de kolchozen ter beschikking heeft gesteld als in het afgelopen jaar (meer dan 60 miljoen roebel). Het XVde Partijcongres had volkomen gelijk, toen het verklaarde, dat de voorwaarden voor een massale kolchosbeweging reeds gerijpt zijn, dat de versterking van de kolchosbeweging één van de krachtigste middelen is om het voor de markt beschikbare deel van de graanproductie in het land te doen toenemen.

De totale productie van graan in de kolchozen bedroeg in het jaar 1927 volgens de gegevens van het Centraal Bureau voor de Statistiek niet minder dan 55 miljoen poed, met een algemeen gemiddelde van voor de markt beschikbaar graan van 30 %. De brede golf van oprichtingen van nieuwe, en uitbreidingen van oude kolchozen in het begin van dit jaar, moet aan het einde van het jaar tot een aanmerkelijke vermeerdering van de graanproductie in de kolchozen leiden. Onze taak is hierin gelegen het huidige tempo van de ontwikkeling der kolchosbeweging vol te houden, de kolchozen groter te maken, kunstmatig opgeblazen kolchozen af te wijzen, ze door werkelijke kolchozen te vervangen en zulk een regime in te voeren, waarbij de kolchozen, onder bedreiging van het onttrekken van de subsidies en de kredieten van de staat, hun gehele voor de markt beschikbare hoeveelheid graan aan de staats- en coöperatieve organisaties afleveren. Ik ben van mening, dat wij, bij het in acht nemen van deze voorwaarden, over 3 à 4 jaar van de kolchozen 40 tot 50 miljoen poed graan voor de markt zullen verkrijgen.

Zo nu en dan wordt de kolchosbeweging tegenover de coöperatiebeweging gesteld, waarbij men blijkbaar veronderstelt, dat de kolchozen één zaak en de coöperaties een andere zaak zijn. Dat is natuurlijk niet juist. Sommigen gaan zelfs zover, dat zij de kolchozen tegenover het coöperatie-plan van Lenin stellen. Het spreekt vanzelf, dat dit tegenover elkaar stellen niets met de waarheid gemeen heeft. In werkelijkheid zijn de kolchozen een vorm van coöperatie en wel de meest duidelijke vorm van productiecoöperatie. Er zijn verkoopscoöperaties, er zijn verbruikcoöperaties, er zijn ook productiecoöperaties. De kolchozen zijn een onafscheidelijk bestanddeel van de coöperatieve beweging in het algemeen en van Lenins coöperatieplan in het bijzonder. Lenins coöperatieplan uitvoeren, dat betekent de boeren van de verkoop- en de verbruikcoöperatie tot de productiecoöperatie te verheffen, tot de kolchoscoöperatie, om het zo te zeggen. Daaruit is o.a. het feit te verklaren, dat bij ons de kolchozen pas als het resultaat van de ontwikkeling en de versterking van de verkoop- en verbruikcoöperatie ontstonden en tot ontwikkeling kwamen.

2) De uitweg ligt ten tweede in de uitbreiding en versterking van de oude sovchozen en in het organiseren en tot ontwikkeling brengen van nieuwe, grote sovchozen. Volgens de opgaven van het Centraal Bureau voor de Statistiek bedroeg de totale productie van graan in de bestaande sovchozen in het jaar 1927 niet minder dan 45 miljoen poed, waarvan 65 % voor de markt beschikbaar was. De sovchozen zouden ongetwijfeld, bij een zekere ondersteuning van de staat, de graanproductie aanmerkelijk kunnen verhogen. Hiertoe blijft

de taak evenwel niet beperkt. Er bestaat een besluit van de Sovjet-macht, krachtens hetwelk in districten met nog niet aan de boeren toegewezen grond, nieuwe grote sovchozen (van 10.000 tot 30.000 desjatienen elk) georganiseerd worden, die over een jaar of vijf, zes ongeveer 100 miljoen poed graan voor de markt moeten opbrengen. Er werd reeds met de organisatie van deze sovchozen begonnen. Het is onze taak, dit besluit van de Sovjetmacht, het koste wat het wil, te verwezenlijken. Ik ben van mening, dat wij, onder voorwaarde, dat deze taken worden vervuld, over een jaar of drie, vier zouden kunnen bereiken, dat de oude en de nieuwe sovchozen 80-100 miljoen poed voor de markt beschikbaar graan opbrengen.

3) De uitweg ligt tenslotte hierin, dat systematisch de oogstopbrengst van de individuele kleine en midden-boerenbedrijven wordt verhoogd. Het individuele, grote koelakkenbedrijf kunnen en mogen wij niet ondersteunen. Maar wij kunnen en moeten het individuele kleine en middenboerenbedrijf ondersteunen, door zijn oogstopbrengst te verhogen en het in de bedding van de coöperatieve organisatievorm te leiden. Dit is een oude taak, die bij ons reeds in het jaar 1921, bij het vervangen van de rekvisities door de belasting in natura, met bijzondere nadruk werd gesteld. Deze taak werd door onze partij op het XIVde en XVde Congres bekrachtigd. Op de belangrijkheid van deze taak wordt thans, door de moeilijkheden aan het graanfront, de aandacht gevestigd. Derhalve moet deze taak met dezelfde hardnekkigheid worden vervuld, als de eerste twee taken ten aanzien van de kolchozen en de sovchozen zullen worden vervuld.

Alle gegevens spreken er voor, dat de oogstopbrengst van het boerenbedrijf in de loop van enige jaren met 15 tot 20 procent zou kunnen worden verhoogd. Thans zijn bij ons niet minder dan 5 miljoen houten ploegen in gebruik. Alleen al het vervangen daarvan door ijzeren ploegen, zou een zeer belangrijke toeneming van de graanproductie van het land kunnen teweegbrengen. Ik spreek nog niet eens over de verzorging van de boerenbedrijven met een zeker minimum aan meststoffen, gezuiverd zaad, kleine machines enz. Het contractstelsel, de methode van het sluiten van overeenkomsten met gehele dorpen betreffende het leveren van zaad enz., onder verplichting, dat zij een daaraan beantwoordende hoeveelheid graanproducten leveren - deze methode is het beste middel om de oogstopbrengst van de boerenbedrijven te verhogen en de boeren in de coöperatie te betrekken. Ik ben van mening, dat wij, als wij ernstig in deze richting werken, over 3-4 jaar van de individuele kleine en middenboerenbedrijven niet minder dan 100 miljoen poed nieuw graan voor de markt zouden kunnen ontvangen.

Wij zouden dus, bij het vervullen van al deze taken, over drie à vier jaar een 200-250 miljoen poed graan voor de markt extra ter beschikking van de staat kunnen hebben, hetgeen min of meer voldoende zou zijn om zowel in het binnenland als in het buitenland op de vereiste wijze te kunnen manoeuvreren.

Dat zijn, in hoofdzaak, de maatregelen, die noodzakelijk zijn, om uit de moeilijkheden aan het graanfront te geraken.

Het is thans onze taak deze fundamentele maatregelen te verbinden met de lopende maatregelen tot verbetering van het plan inzake de voorziening van het platteland met waren, om daarmee onze handelsorganisaties van de verplichting te bevrijden, een gehele reeks van kleine en middelgrote steden van graan te voorzien.

Moeten wij, hand in hand met deze maatregelen, niet nog een reeks van andere maatregelen nemen, laten wij zeggen, maatregelen tot vermindering van het ontwikkelingstempo van onze industrie, welke groei een vergrote behoefte aan graan doet

ontstaan, die voorlopig de toeneming van de graanproductie voor de markt overtreft? Neen, dat moeten wij niet doen. In geen geval! Het ontwikkelingstempo van de industrie vermindern, dat betekent de arbeidersklasse verzwakken, want iedere stap vooruit ter ontwikkeling van de industrie, iedere nieuwe fabriek, ieder nieuw bedrijf, is, naar Lenins uitdrukking, "een nieuwe vesting" van de arbeidersklasse, die haar positie in de strijd tegen de kleinburgerlijke anarchie, in de strijd tegen de kapitalistische elementen van onze huishouding, versterkt. Wij moeten integendeel ons tegenwoordige ontwikkelingstempo van de industrie behouden, wij moeten het bij de eerste mogelijkheid verder ontwikkelen, om het platteland met waren te overstroomden en daar meer graan vandaan te halen, om de landbouw, en in de eerste plaats de kolchozen en sovchozen, van machines te voorzien, teneinde de landbouw te industrialiseren en het aandeel van zijn productie dat op de markt komt, groter te maken.

Misschien zouden wij, terwille van een grotere "voorzichtigheid", de ontwikkeling van de zware industrie moeten tegenhouden, teneinde de lichte industrie, die hoofdzakelijk voor de boerenmarkt werkt, tot grondslag van onze industrie te maken? In geen geval! Dat zou zelfmoord zijn, het zou de gehele industrie, de lichte industrie daarbij inbegrepen, ondermijnen. Dat zou het opgeven van de leuze van de industrialisatie van ons land betekenen, de verandering van ons land in een aanhangsel van het kapitalistische economische systeem. Wij gaan hier van de bekende, leidende stellingen van Lenin uit, die hij op het IVde Congres van de Comintern heeft uiteengezet en die onvoorwaardelijk voor onze gehele partij bindend zijn. Zie hier wat Lenin hierover op het IVde Congres van de Comintern zeide:

"De redding van Rusland is niet alleen een goede oogst in het boerenbedrijf - dat is nog te weinig - en niet alleen een goede toestand van de lichte industrie, die de boeren verbruiksartikelen levert - dat is eveneens nog te weinig - wij hebben ook een zware industrie nodig".

Of verder:

"Wij bezuinigen op alles, zelfs op de scholen. En dat moeten wij doen, omdat wij weten, dat wij zonder de redding van de zware industrie, zonder haar herstel, in het geheel geen industrie zullen kunnen opbouwen en dat wij, zonder zware industrie, als zelfstandig land ten onder zullen gaan." (Zie Deel.XXVII, blz. 349, Vijf jaar Russische revolutie en de perspectieven van de wereldrevolutie". Referaat op het IVde Congres van de Comintern, 13 november 1922.)

Deze aanwijzingen van Lenin mag men niet vergeten.

Hoe zal het gaan met het verbond van de arbeiders en de boeren in verband met de voorgenomen maatregelen? Ik meen, dat deze maatregelen de versterking van het verbond van de arbeiders en de boeren alleen maar kunnen vergemakkelijken. En inderdaad, indien de kolchozen en de sovchozen zich in een versneld tempo zullen ontwikkelen, indien als resultaat van de rechtstreekse hulp aan de kleine en de middenboeren, de oogstopbrengst van hun bedrijven groter zal worden en de coöperatie steeds bredere massa's van de boeren zal omvatten, indien de staat nieuwe honderden miljoenen poed marktgraan zal ontvangen, die hij nodig heeft om te manoeuvreren, indien als resultaat van deze en dergelijke maatregelen, de koelakken in het nauw gedreven en geleidelijk overwonnen zullen worden - is het dan niet duidelijk, dat de tegenstellingen tussen de arbeidersklasse en het boerendom, binnen het verbond tussen de arbeiders en de boeren, steeds meer uit de weg zullen worden geruimd, de behoefte aan buitengewone maatregelen bij het inzamelen van graan zal vervallen, de brede massa's van de boeren zich steeds meer tot de collectieve bedrijfsvormen zullen wenden en de strijd ter overwinning van de kapitalistische

elementen op het platteland steeds meer een massaal en georganiseerd karakter zal aannemen? Is het soms niet duidelijk, dat de zaak van het verbond van de arbeiders en boeren van zulke maatregelen alleen maar voordeel kan hebben?

Men moet daarbij alleen in het oog houden, dat het verbond tussen de arbeiders en boeren onder de verhoudingen van de diktatuur van het proletariaat niet eenvoudig maar een verbond is. Het is een bijzondere vorm van klassenverbond tussen de arbeidersklasse en de werkende massa der boeren, dat zich ten doel stelt: a) de versterking van de posities van de arbeidersklasse, b) het verzekeren van de leidende rol van de arbeidersklasse binnen dit verbond, c) het vernietigen van de klassen en van de klassenmaatschappij. Iedere andere opvatting van het verbond der arbeiders en boeren is opportunisme, mensjevisme, sociaal-revolutionairendom - alles, wat ge maar wilt, alleen geen Marxisme, alleen geen Leninisme.

Hoe moet men de idee van het verbond der arbeiders en boeren in overeenstemming brengen met Lenins bekende stelling, dat het boerendom de "laatste kapitalistische klasse" is?

Bestaat er hier geen tegenstrijdigheid? De tegenstrijdigheid is hier slechts schijnbaar. In werkelijkheid bestaat hier generlei tegenstrijdigheid. In datzelfde referaat op het IIIde Congres van de Comintern, waar Lenin het boerendom als "de laatste kapitalistische klasse" karakteriseert, motiveert Lenin steeds en steeds weer de noodzakelijkheid van het verbond tussen de arbeiders en de boeren, verklarende, dat "het hoogste beginsel van de diktatuur het steunen van het verbond van het proletariaat en de boeren is, opdat het proletariaat de leidende rol en de staatsmacht zal kunnen behouden". Het is duidelijk, dat Lenin hier in ieder geval generlei tegenstrijdigheid ziet.

Hoe moet men Lenins stelling, dat het boerendom de "laatste kapitalistische klasse" is, begrijpen? Betekent dit niet, dat het boerendom uit kapitalisten bestaat? Neen, dat betekent het niet. Dit betekent ten eerste, dat het boerendom een bijzondere klasse is, die haar bedrijf op de grondslag van de partikuliere eigendom der productiewerktuigen en -middelen opbouwt en zich uit dien hoofde onderscheidt van de klasse der proletariërs, die het bedrijf op de grondslag van de collectieve eigendom der productiewerktuigen en -middelen opbouwt. Dit betekent ten tweede, dat het boerendom een klasse vormt, die uit haar midden kapitalisten, koelakken en in het algemeen allerlei soort van uitbuiters afscheidt. doet ontstaan en voedsel geeft.

Is deze omstandigheid geen onoverkomelijke hinderpaal voor de organisatie van het verbond der arbeiders en boeren? Neen, dat is zij niet. Het verbond van het proletariaat en het boerendom is, onder de verhoudingen van de dictatuur van het proletariaat, niet een verbond met het gehele boerendom. Het verbond van het proletariaat en het boerendom is het verbond van de arbeidersklasse met de werkende massa's van het boerendom. Zulk een verbond kan niet worden verwezenlijkt zonder strijd tegen de kapitalistische elementen onder de boeren, zonder strijd tegen de koelakken. Zulk een verbond kan geen hecht verbond zijn, zonder de organisatie van de arme boeren als het steunpunt van de arbeidersklasse op het platteland. Daarom kan het verbond der arbeiders en boeren, onder de tegenwoordige verhoudingen van de diktatuur van het proletariaat, slechts onder de bekende leuze van Lenin worden verwezenlijkt: steunen op de dorpsarmoede, een hecht verbond met de middenboeren tot stand brengen, zonder een minuut de strijd tegen de koelakken te staken. Want alleen bij het volgen van deze leuze kan het betrekken van de hoofdmassa der boeren in de stroom van de socialistische opbouw worden verwezenlijkt.

Gij ziet dus, dat de tegenstrijdigheid tussen de twee formuleringen van Lenin slechts een vermeende, een schijnbare tegenstrijdigheid is. In werkelijkheid bestaat ertussen deze twee formuleringen helemaal geen tegenstrijdigheid.

---

¹ Een desjatiene: 1.09% ha.